

ΝΗΛΑΣ, διακόπτων. Γιατί μιάνιση μποτίλια και όχι μία;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Μιὰ ἤπιατε καὶ τὴ μισὴ ἀπὸ τὸ πρῶτο.

ΝΗΛΑΣ. Μιὰ σταλαγματιά που ἔβαλα χάριν δοκιμῆς;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Μά, ἂν ἐβάνατε ἄλλη μιὰ τέτοια σταλαγματιά, θὰ ἔπερνα τὴν μποτίλια ἄδεια.

ΝΗΛΑΣ, ἀνστηρῶς. Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ ἔχης πρὸ συμμαζευμένη γλῶσσα· ἐκατάλαβες;.. Ἐλα, λέγε πάρα κάτω.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Εἴπαμε λοιπὸν 1 καὶ 20· πάγος 30 . . .

ΝΗΛΑΣ. 30 ὁ πάγος !!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, μὴ προσέχων. 1 καὶ 50· 25 ἀχλάδια 1 καὶ 75 καὶ 50 τὸ αὐγὸ μὲ τὸ ζουμί. . .

ΝΗΛΑΣ. Τὸ ζουμί! . . Ἦπια ἐγὼ ζουμί; ἐγώ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ναί, τὸ ζουμί τοῦ κυρίου ποῦ ἐχαλάσατε· σωστά, σωστὰ 2 καὶ 25.

ΝΗΛΑΣ. ἐν ἐξάρσει, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς φιάλης τοῦ σέλτσ. Καὶ ἡ μποτίλια ποῦ θ' ἀρπάζω καὶ θὰ σοῦ φέρω στὸ κεφάλι, τρεῖς! (Τὸ σέλτσ περιλόει τὸν Παπῆν. Πυληάνθρωποι! Λησταί!)

ΠΑΠΗΣ, συγχρότως. Ἄ, ἄ, ἄ! . . Μπᾶ τὸν τὸν ἄθλιο, μ' ἔκαμ' ἐλεεινό! . . . Ἐρ θυμῷ. Ἄ, δὲν ὑποφέρεσαι πιζ, στάσου νὰ ἰδῆς! . . . (Ἐγείρεται, ἀνατρέπων τὸ κάθισμά του καὶ ὀρμῇ κατὰ τοῦ Νήλα, ὅστις, ἐγχειρόμενος ἐπίσης, ἀνατρέπει τὴν τράπεζαν. Ἐνῶ συμπλέκονται καὶ οἱ τρεῖς, πίπτει ἡ Αὐλαία).

ΗΛΙΑΣ ΣΤ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

“ΑΒΥΣΣΟΙ,”

Ο Ν Ε Ι Ρ Ο

Τῇ Δοι: Τετάρτῃ Ι. Δουζίνα

I

Πνοή, ζωὴ καμμία
Δὲν μοῦχε ἀπομείνει
Ἀπ' ἔξω ἐρημία.
Μέσ' 'ς τὴν καρδιά καμίνι.

Σκοτάδι καὶ μαυρίλα
Ὁ Κόσμος, ἡ Γῆ ὅλη
Μέσ' 'ς τὴν ψυχὴ νεκρίλα
Μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου βόλι.

Παντοῦ ἀπελπισία
Σκοτάδι χάρος, κρῦο
Σὰν μέσα σ' Ἐκκλησία
Ὡσὰν νεκροταφεῖο.

Καὶ ἔβλεπα μὲ βλέμμα
Ὡχρό, μισοσδυμμένο
Σὰν ὄνειρο σὰν ψέμα
Τὸν κόσμον πεθαμένο.

Τὸν Κόσμον νὰ κυλιέται
Στὴν ἔχτρα στὴν κακία,
Σὰν ὀχεντρα νὰ σιέται
Τὴ μαύρη ἀτιμία.

Καὶ ἔκλαιγε ἡ ψυχὴ μου
Τὴ γῆ, - τὸν μαῦρον Ἄδην—
Καὶ ἔσθινε ἡ ζωὴ μου
Μέσ' 'ς τὸ αἰώνιο βράδυ.

II

Μὰ 'κεῖ ποῦ καρτεροῦσα
Τὸ Χάρο νὰ μὲ πάρῃ,
Γλυκειὰ Ξανθομαλοῦσα
Ἀχνὴ σὰν τὸ φεγγάρι

Σὰν ἴσκιος, σὰν ἀχτίδα
Ἐπέρασε μ'προστά μου
Παρηγοριᾶς ἐλπίδα
Νὰ ρίξῃ 'ς τὴν καρδιά μου

Τὸ ἐρημιό μου βράδυ
Μὲ μιὰς νὰ διαλύσῃ
Νὰ διώξῃ τὸ σκοτάδι
Ποῦ μεῖξε τυραννῆσει

Τὴν εἶδα τὴ Νεραῖδα
Τῆς Μάγισσας τὴ γέννα
Στ' ὄνειρου μου τὰ χαῖδια
Εἶχε μεγαλωμένα.

Γκυκειὰ ἀνατριχίλα
Μοῦ δίπλωσε τὸ σῶμα
Καὶ τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα
Ἐτρέμανε ἀκόμα.

Κι' ἐγάθη τὸ σκοτάδι
Τῆς νύχτας μου τῆς πρώτης
Καὶ ἔφυγε τὸ βράδυ
Τῆς σκοτεινῆς μου νειότης.

Ὀλόχρυση αὐγοῦλα
Ἐχάραξε μ'προστά μου
Καὶ εἶδα τότε οὐλα
Τὰ μαῦρα ὄνειρά μου

Νὰ σβύνουν ἓνα ἓνα
Νὰ χάνωνται, νὰ λυώνουν
Κι' ὄνειρα ἄλλα, ξένα
Στὸ νοῦ μου νὰ φτερώνουν.

Καὶ τώρα γιατί λάμπει
Τῆς χαραυγῆς τ' ἀστέρι
Κι' ὅλοι γελοῦν οἱ κάμποι,
Γλυκὰ φuscάει τ' ἀγέρι;

Τὸ ὄνειρο ποῦ εἶδα
Μέσ' 'ς τὸνειρο του Κόσμου
Δὲν ἦταν ἀχτίδα
Οὔτε νεραῖδα—φῶς μου—

Μόν' ἦταν τραγοῦδι
Ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ σόμα,
Ψυχὴ ἀπ' ἀγγελουδι
Μὲ σάρκες καὶ μὲ σῶμα.

Μ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

